

HAZAR

“Bir gün konuşacağım”

© 2020, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-339-3

Sertifika No: 44968

<i>Hayat Yayınları</i>	: 714
<i>Edebiyat</i>	: 114
<i>Kitabın Adı</i>	: Hazar
<i>Yazarı</i>	: Adem Göksüğü
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Metin Editörü</i>	: Betül Osmanoğlu
<i>Kapak ve İç Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri & Tarihi</i>	: İstanbul, 2020
<i>Baskı & Cilt</i>	: Ezgi Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. Sanayi Cd. Altay Sk. No: 14 Bahçelievler / İstanbul Tel: (212) 652 62 62 Sertifika No: 45029

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

HAZAR

“Bir gün konuşacağım”

ADEM GÖKSÜGÜR

ADEM GÖKSÜGÜR

1962'de Akhisar'da doğdu. İlkokulu Akhisar'da, ortaokulu Almanya'da tamamladıktan sonra Akhisar İmam Hatip Lisesi'ni bitirdi. Cahit Zarifođlu hayranlığı sebebiyle merhum güzel adam gibi Alman Dili ve Edebiyatı okumaya karar verdi. Ege Üniversitesi'nde ön lisansını tamamladı. 1989 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi İlahiyat Fakültesini bitirdi. 1989'dan itibaren Milli Eğitim Bakanlığında otuz yıl öğretmenlik yaptı. Başta İstanbul ve Ankara olmak üzere birçok sanat galerisinde on iki kişisel resim sergisi açtı, edebiyat dergilerinde hikâye, şiir ve makaleler yayımladı.

Yazarın yayımlanmış "Zer" ve "İsrafil'in Nefesi" adlı iki romanı bulunmaktadır.

Romanda adı geçen karakterlerin tamamı kurgudur.

Gerçek isimlerle bir ilgisi yoktur.

Açık pencereden sızan taze yağmur kokusu, bodrum katındaki yoğun rutubet kokusunu bastırmaya yetmiyordu. Bu iç karartıcı izbe boşlukta Asmodeus'un kulak tırmalayan zalim sesi bir tılsım gibi yankılanıp rutubetli duvarlarda patladı:

“Ben size elinizden geleni yapmanızı söylemedim! Daha fazlasını istiyorum! Anlıyor musunuz beni?”

“Asmodeus! Sen ki İblis soyunun atasına layık bir komutan-sın, seninle gurur duyuyoruz.” diye haykırdı arka sıralardan bir ifrit. Elindeki salkımdan kopardığı siyah üzüm tanesini ağzına atarken yakalanmıştı Asmodeus'a.

“Kes yalakalığı!” dedi Asmodeus, “Kuru sloganlara karnım tok. Kaç kere söyledim size, üzüm yemeyin diye. Şarap içecek-siniz...”

Asmodeus'un bakışlarıyla verdiği emri fark eden kokot kız ametist, kadehe doldurduğu şarabı ifritin masasına bırakırken çatal diliyle alaycı bir hareket çekmişti. İfritin kulağına eğilip “Söylemiştim sana!” dedi.

Sıvaları dökülmüş rutubetli duvarlarda yankılanan Asmodeus'un tehditkâr sesi, az sonra patlak verecek arbedenin habercisi gibiydi. Kolay kolay sinirlenmeyen, zorda kalınca yılışarak

amacına ulaşan Asmodeus'un sesinde bu kez efemine tondan eser kalmamıştı. İnsanları ayartırken genellikle eşcinsel kimliğini kullanan şeytan, takındığı yumuşak tavrı bırakıp erkeksi bir maçoğu bürünmüştü. Bağırarak söylenen sözler, kurul üyelerinin uğultularına karışmıştı.

“Daha ne yapalım?” demişti biri. Uğultular arasından sıyrılıp gelen bu cümle kurul başkanını zıvanadan çıkarmaya yetmişti. Asmodeus'un masaya inen yumruğu kurul üyelerinin homurtularına son vermiş, masasındaki kalem Lucifer'in önüne kadar fırlamıştı. Asmodeus çıldırdığına göre durum gerçekten vahimdi. Lucifer kalemi usulca Asmodeus'a uzattı. Kırık dökük, yuvarlak bir masa etrafında toplanan şeytanlar mahcubiyetten yerin dibine girerken başkan, öfkeli konuşmasına devam etti:

“Kalplere atabileceğiniz vesveselerin hepsi bu mu? Hani lanetli şüpheleriniz, nerede üflemeden bıkmadığınız o hilekâr hevesler? Daha kaç kez söyleyeceğim size; bu adam diğerlerine benzemiyor! Hiçbir değeri olmayan, üzerinde durulması gereksiz, boş ve geçici düşünceleri harika fikirler olarak yutturduğunuz silik insanlardan biri yok karşınızda. Bu seferki düşmanımız çetin ceviz, bunu ne zaman anlayacaksınız?”

Başını önüne eğip sinirini yatıştırmak için bir süre bekledi. Sesi bu kez nispeten daha sakindi:

“Gönüllü kölelerimiz ölmek için yaşıyor. Neden? Çünkü biz böyle istiyoruz. Ama düşmanlarımız sonsuza kadar yaşayabilmek için ölüyor. Ölüm her an kölelerimizin ensesindeyken, düşmanlarımız ölümü kovalıyor. Ölümün ilk defa korktuğuna tanık oldum... Düşünebiliyor musunuz, korkudan tir tir titredi ölüm. Eminim aranızda bunu benden başka fark eden olmamıştır. En ufak ayrıntıyı yakalayıp karşı tavır geliştirmedikçe başarı kazanmamız mümkün değil.”

Oflayıp puflamaya başladığı anda sınırları tekrar tepesine çıkmıştı Asmodeus'un:

"Hayatına girmediğim kimse neredeyse kalmadı. 'Emret Lordum!' diyenlerin canı cehenneme! Bana bu çocuğu getirin!"

Kürsünün hemen karşısında lakayıt bir biçimde oturan yardımcı Baalberith'e buyurgan bir ifadeyle baktı:

"Kime söylüyorum ben?"

Baalberith toparlanıp bakışlarını yerden kaldırdıktan sonra Asmodeus'la göz göze geldi. Asmodeus devam etti:

"Tanrının lanetiyle onurlandırılmış atamız İblis, büyük önderimiz... Onun yüzüne bakacak yüzünüz kaldı mı? Yüce İblis bu çocuğun atasını bile özgürleştirip kölelikten kurtardı. Çevresi aşılmaz duvarlarla çevrili cennetten çıkarmak için çok deşil, sadece bir tek vesvese kullandı. Dünya cehennemini 'tatlı cazibe' diye yutturdu. Bize ne oluyor da parmak kadar çocuğu çöktertemiyoruz? Peygamber değil ya bu çocuk!"

"Cennetten çıkarıldığında Âdem de peygamber değildi." diye itiraz etti başkan yardımcısı.

"Ama sıradan bir insan da değildi." diye gürledi Asmodeus.

"Onu baştan çıkararak da bizim gibi sıradan bir şeytan değildi." dedi başkan yardımcısı Baalberith.

Asmodeus bakışlarını yana çevirip gözlerini kapattı. Derin bir nefes aldı, güya sakinleşmeye çalışıyordu. Yine de sınırlarına hâkim olamamıştı:

"Hep bahane, hep bahane... Ne zamandır tanırız birbirimizi. Koşullara göre yöntemlerimizin değişebileceğinden haberiniz yok. Beni can kulağıyla dinlediğinizi bile sanmıyorum. Kimim ben ve neler söylüyorum?"

Asmodeus konuşmuyor, âdeta çılglık atıyordu. Bu hâliyle kurul üyelerini gerdiğini fark ettiği anda yapmacık da olsa yumuşamaya başladı. Maço jargonları terk ederek sesini tekrar inceltti:

“Ben ki cehennemın eşcinsel şehvet prensiyim. Ceddim koskoca Lut kavmini helak etti. Ama benim zavallı şeytanlarım küçük bir çocuğu teslim almaktan aciz.”

Kürsüdeki içkisinden bir yudum aldı, ağzını çalkalayıp yuttu. Kırıtan bir hareketle kadehi masaya bırakırken eline yansıyan kadını kırılma üyelerce takdire şayan buldu. Bu kez nasihat çeker gibi konuştu:

“Enokyan lügatindeki kelimelere de o kelimeleri yan yana dizelere de lanet olsun! Bırakalım bu satanist köleleri. Onlar zaten bize tapıyor, biz ölümü öldüren katillerin peşine düşelim. Kutsal cehennemle onurlandıralım onları.”Üyelerden Muzungu Maya derin bir nefes aldı, bütün cesaretini toplayıp önerisini sundu:

“Zaaflarından yararlanıp onu tuzağa düşürmemiz gerekiyor Sayın Başkan. Biz şeytanız ve bizim yöntemimiz belli.”

“Reddedildi!” dedi Asmodeus, “Bu yöntemi daha önce dedik. Bunu bile bile nasıl böyle bir öneri getirebiliyorsun? Bu çocuğun zaafları onu indirecek cinsten değil. Egemenliğimizin önündeki en büyük engeli ortadan kaldırırken basit hesaplar yapmayı aklınızdan çıkarın.”

Bütün bu olup bitenler bir kadının süregelen kâbuslarından biriydi. Zavallı kadının rüyası yine böyle başlamıştı...

Yastığı terden sırlısklam olmuştu ve yanında mışıl mışıl uyuyan kocasının hiçbir şeyden haberi yoktu. Birisi zavallı kadını bu kâbustan uyandırmalıydı. Ne yazık ki bunu yapacak uyanık tek bir kişi yoktu ortalıkta. Uykusunun uyanmaya en

yakın anında nasıl olur da uyanamazdı insan? Çılgılık atmak istedi ama nafile. Sesi çıkmıyordu ...

Şehvet şeytanı Asmodeus kurul üyelerine haykırmaya devam etti rüyasında. Sesi yine sertleşmişti:

“Hepinize lanet olsun. Bu işi kendi yöntemlerimle bizzat ben halledeceğim. Bu çocuğu ortadan kaldırmak için verdiğimiz çabaya bakın! Gören de topyekûn bir ülkeyi yok ediyoruz sanacak.”

Sinsiliğiyle tanınan Sabazios söz aldı:

“Bu çocuğu ortadan kaldırmanın değil bir ülkeyi, tüm dünyayı ortadan kaldırmak anlamına geldiğini hepimiz biliyoruz. Çocuk çok güçlü bir dua almış. Tuzaklarımızdan nasıl kurtulacağını anında sezip önlemini alıyor. Kılıktan kılığa girdiğimiz hâlde bugüne kadar onunla baş edemedik. Size katılıyorum Sayın Başkan. Bu işi kendi yöntemlerinizle yapmanız konusunda size tam yetki veriyorum. Benimle aynı fikirde olanlar el kaldırsın.”

Eller bir bir havaya kalkmaya başladı. Yirmi kişilik üst kuruldan iki el dışındaki tüm eller kalkınca başkan sonucu açıkladı:

“Karar, oy çokluğuyla alınmıştır.”

Asmodeus ahşap çekicini masaya vurduktan sonra toplantı sona erdi.

Genç kadın rüyasının tam da bu yerinde, “Zavallı çocuğa ne yapacaklar?” diyerek korkuyla ağlamaya başladı, ne yazık ki kendisini işiten yoktu.

Asmodeus tüm cazibesini takındıktan sonra ilk ergenlik çağındaki genç çocuğun odasına süzüldü. Çocuk uykuyla uyanıklık arasında, gözleri yarı kapalı hâlde sırt üstü uzanmıştı. Şeytan onun, “euzü besmele” çekip önlem alacağından emindi.

O hâlde bu önlemi boşa çıkaracak bir donanımla üzerine gidilmeliydi. Usulca yanına yaklaşır aniden çocuğun üzerine çöreklenirdi. Çocuk uyanmıştı... Uyanır uyanmaz eşcinsel şeytanı üzerinde görünce bir süre tepkisiz kaldı. Aynı tepkisizlik şeytanda da vardı. Şeytan, genç adamdan gelecek dualardan sonra ne yapacağına odaklanmıştı. Fakat genç adam dua etmek yerine hiç beklenmedik bir tepki vermişti:

“Sen misin deyyus?”

Çocuk bu cümleyi o kadar rahat söylemişti ki sesinde panikten eser yoktu. Asmodeus’un gerilmiş bütün kasları gevşedi, beklemediği bu cümle karşısında boşluğa düştü. Bu kez hamle sırası genç adamdaydı. Şeytanın gırtlığına yapışır nefesini kesecek kadar sıktı. Aynı anda da “euzü besmele” çekip okumaya başladı. Şeytan bir yılanın deri değiştirdiği gibi kadınlık kisvesinden sıyrıldı, çığlıklar atarak, kaçır gitti. Genç adamın elinde sadece şeytanın buruşmuş kisvesi kaldı. Yere bırakır bırakmaz o da yok olup gitti.

Şeytanın acı çılgılığıyla uyanan genç kadın yatağından fırladı. Kocası hâlâ mışıl mışıl uyuyordu...

Uykuyla arası daha önce hiç bu kadar kötü olmamıştı genç kadının. Vakit gece yarısını geçmişti ve neredeyse her gün aynı kâbusu görüyordu. Kimdi bu çocuk? Ya da genç adam mı demeliydi? Şeytanların onunla ne alıp veremediği vardı? Kendi derdi kendisine yetmezmiş gibi bir de kim olduğunu bilmediği birinin derdine düşmüştü. Yoksa bu, Allah’ın kendisine gelecek hakkında gösterdiği ilham dolu bir rüya mıydı? Kafası çok karıştı. Gördüğü rüyaları anlatmaya çekiniyordu. Yaşadığı ruhsal travmanın rüyalara yansımaları diyebilecekler, belki de psikoloğa gitmesi için baskı yapacaklardı. En güvendiği kocası bile geçenlerde hafifçe çıtlatmıştı bu konuyu.

Her ne olursa olsun hayatındaki o önemli eksiklik uykularını kaçırıyor, uyuduğu anda da kâbuslara dönüyordu. Bununla birlikte eşliğine gelen kadın bin yıl önce yıkılmış Hazarya Hanlığı'nın tek geliniydi. Kocasını büyük bir tutkuyla seviyor, kimseye nasip olmayacak kadar da seviliyordu. Hanedana bir erkek evlat doğurması ondan istenen tek şeydi. Kimsenin dokunmaya dahi cesaret edemediği istikbalinin kuytusuna yaslanıp hayal kurmaktan bıkmıştı artık. Yatağa girer girmez uykuya dalan kocasının uyumadan önceki mahzun bakışlarıyla dağılıp gitmişti. Yorgun yüreğinde kopan fırtınaları tarif etmek imkânsızdı. Ailenin yaşlı mensupları hanedanlığın son vârisi olan genç adamın asli görevini yerine getiremeyen bir kadına fazlasıyla tahammül ettiğini düşünüyordu. Efsanevi masalları aratmayacak aşk serüvenlerini dillere destan bir düğünle taçlandıran Barlas ve Gökçe, beş yıllık evliliklerinin meyvesini almak istiyordu artık. Sorun Gökçe'deydi ve dünyanın en meşhur sağlık merkezlerinde gördüğü pahalı tedaviler kâr etmemişti.

Genç adam arkasını dönüp yatmadan önce karısının alnına kondurduğu iyi geceler öpücüğüyle onu teselli etmek istediğini hissettirmişti. Ailesinin aksine o, karısındaki kısırlığı ayrılık sebebi olarak görmüyordu. Onun ne günahı vardı ki? Asil bir aileye böyle hafifmeşrep bir bakış açısı yakışır mıydı? Ama yine de herkes gibi o da biliyordu ki zavallı karısının boğazına düğümlenen sözcükleri eritecek tek şey hanedana verilecek müjdeydi.

Çocukluktan beri en büyük tutkusu olan resim sanatına bile heves bırakmamıştı içindeki bu sıkıntı. Hanedana gelin geldiği günden beri büyük bir tutkuyla resimler yapıyordu. Bu beş yıla yaklaşık otuz tablo sığdırmıştı ki odaların tamamını en az birer tablosu süslüyordu. Artık tabloları asacak yer kalmamıştı ama o, resim yapmaktan yine de vazgeçmiyordu. Sergi açmak ya da resimlerini satmak gibi bir kaygısı da arzusu da yoktu. Akraba,

eş ve dostlarına hediye ettiği resimlerin hayranlıkla izlenmesi onun için ücretlerin en kıymetlisiydi. Zira takdir edilip beğenilmenin kıymeti parayla pulla ölçülemezdi. Fakat artık hayata küsmüştü ve resim yapacak ne gücü kalmıştı ne de hevesi.

Pek dindar sayılmayan Gökçe son aylarda yaptığı duaların kabul olmamasına hayıflanırken, diğer yandan dualarının çıkarıcı bir ilişkiye dayanmasından rahatsız oluyordu. “Çok şey mi istiyorum, sadece bir erkek evlat, hepsi bu!” dedi. Yüreğinde fırtınalar kopan kadın, ne yaparsa yapsın kocasına karşı hissettiği mahcubiyetin baskısından kutulamıyordu. Tarihin tozlu sayfalarında kaybolup gitse de sonuçta bir döneme damga vurmuş önemli bir hakanlıktı Hazarya. Hanedanı yok olma tehlikesiyle karşı karşıya getiren kadın olmak, altından kalkılabilecek bir sorumluluk değildi.

Hazarya Hanedanı, Tebriz’de yaşayan acemlerin bile gıptaıyla baktığı bir hanedandı. Zenginlikleriyle böbürlenmeyi sevmeyen mütevazı hanedan, bu özellikleri sebebiyle çok sevilirdi. Giyim kuşamları, olgun hâl ve hareketleriyle toplumdaki saygın yerlerini korumayı bilecek kadar dikkatliydi. Her şey çok iyiydi de bu gidişle Hazaryalılar, damatların egemenliğine girecek gibi görünüyordu. Hanedanın iki yaşlı liderinden biri olan Sungur Bey ölünce tüm yetkiler yaşça daha küçük olan kardeşe yani Yaman Bey’e geçmişti. Yaman Bey, sülalenin yaşayan tek erkek çocuğu olan Barlas’ın erkek evlat sahibi olmamasını fazlasıyla dert ediyordu. Çok zor bir kararın eşliğindeki Yaman Bey, aynı gerekçeyle otuz yıl önce babasının kendisine yaşattıklarını şimdi oğluna yaşatacaktı. Bir yemek tertip edip konuyu oğlu ve gelinine açma niyetindeydi.

Gökçe’yi derinden yaralayacak olan o talihsiz davet gelip çatmıştı. Hanedanın lideri Yaman Bey ve eşi Ayça Hatun, birçok aşçı ve hizmetçi tarafından özenle hazırlanmış masanın

başköşesindeki yerlerini almış, oğullarıyla gelinlerini bekliyordu. Ayça Hatun altmışlı yaşların olgunluğuna yakışır türden koyu renkli kıyafetler giymiş, açık kahve tonundaki boyayla kapatmaya çalıştığı kırılmış saçlarını topuz yapıp ince bir fileyle toplamıştı. Yüzüne sürdüğü mat fondöten sayesinde cildindeki kırışıklıklar kısmen de olsa perdelenmişti. İran'da yaşayan kadınların vazgeçilmez alâmetifarıkası abartılı sürme, pek ona göre değildi. O, bunun yerine sade bir sürmeyi tercih ediyordu. Bu hâliyle olduğundan en az on yaş genç gösteren Ayça Hatun bir hanedan hanımefendisi olduğunu hissettiriyordu.

Yaman Bey'in tütün içmekten sararan beyaz kaytan bıyıklarının, gençlik yıllarında kızların yüreklerini epeyce hoplattığı belli oluyordu. Koyu şarabi gömleğinin cebine iştirip yarısını dışarı sarkıttığı beyaz ipek mendiliyle karısından on beş yaş büyük olduğunu gizlemeye çalışıyordu. Dış görünüşlerine yansıyan ciddiyet söze nasıl başlayacaklarının provası niteliğindeydi.

Genç âşıklar içeri girer girmez yüzlerindeki hüznün dolu ifade salondaki ihtişamı gölgelemeye yetmişti. Yaman Bey ve Ayça Hatun, zarif bir hareketle ayağa kalkıp oğullarıyla biricik gelinlerini bir misafir gibi karşıladı. Soğuk bir merasimle başlayan bu karşılama sadece Barlas ve Gökçe tarafından değil, el peçe divan duran hizmetçiler tarafından da garipsenmişti. Herkes masadaki yerini aldıktan sonra Yaman Bey buyurgan ama asil bir tavırla hizmetçilere seslendi:

“Bütün yemekleri masadaki yerlerine koyduktan sonra çıkabilirsiniz.”

Bu hiç de olağan değildi. Hizmetçiler az sonra gerçekleşecek konuşmalara şahit olmamalıydı. Mutfakta ya da hizmetçi odalarında yapılacak basit dedikodular yüzünden oğullarıyla

gelinleri arasında yaşanan aşkın asaleti kırılmamalıydı. Hizmetçiler söyleneni yapıp dışarı çıktılar.

Ayça Hatun çorbayı servis etmek üzere ayağa kalktığında:

“Siz oturun anne, hizmet etme onurunu lütfen bana bahşedin!” dedi Gökçe.

“Olmaz kızım, sen otur!” dedi Yaman Bey, “Böyle olmasını ben istedim.”

Gökçe, geleneklerde bir gelinin kayınpederine itiraz etmesi doğal sayılabilseydi ne söylemek isterdi, bunu düşündü. Biriktirdiği kelimeleri kafasında yan yana dizdi. Dudaklarına yansımayan cevabını, hayal dünyasında bir çırpıda haykırdı kayınpederine:

“Demek şimdiden misafir muamelesi görmeye başladım babacığım, öyle mi? ‘Sen benim biricik gelinimsin.’ deyip bana sarıldığın günler geride kaldı, öyle mi?”

Cümleler hayal dünyasında yankılanmasına rağmen etkisi odadaki herkes tarafından rahatlıkla hissedilmişti. Yaman Bey’in konuşmasındaki ilk cümle de bunun ispatı gibiydi:

“Sessiz çığlıklarını duyabiliyorum kızım. Lakin içinde bulunduğun durum seni İsrailoğulları’nın annesi olan Sara Hatun ile aynı makama getirdi. Hazaryalılar olarak Şamanizm’den sonraki dinimizin Musevilik olduğunu unutmayın. Her iki dinden de çok güzel şeyler öğrendik. Hz. İbrahim’in bereketi sadece yiyecek ve içeceklerle değil, evlatlarıyla da tecelli ettiyse bunda en büyük pay, şüphesiz Sara Hatun’undur.”

Sözü bu kez kayınvalide aldı:

“Çok gerilere gitmeye gerek yok.” dedi, “Birkaç yıl önce, 1959’un Aralık ayı olması lazım, dillere destan bir düğünle evlenen Şah Muhammed Rıza’yı hepimiz biliyoruz. Sonuçta biz de

İran'da yaşıyoruz. Şah, kendisine çocuk veremeyen kraliçe Süreyya'yı boşayıp bizim soydaşımız olan Farah'la evlenmedi mi?"

"Şunu bil kızım," dedi Yaman Bey, "hiç kimse Barlas'ın seni boşamasını istemiyor. Bizi kuşatan çevre kültürlerde çok eşlilik yaygın olmasına rağmen Hazaryalılar olarak bizler, asırlar boyunca tek eşliliği tercih ettik. Bu kuralı şimdiye kadar sadece büyük kızım Belkis için bozmuş olduğumu biliyorsunuz. Şimdiyse damadım Ayaz'ın evlat sahibi olma arzusunu kızım Belkis nasıl hazmettiyse sen de Barlas'ımın baba olma arzusunu hazmedecek ve gereğini yerine getireceksin."

"Tabii efendim!" demekle yetindi Gökçe.

Şahın zümrüt yeşili gözlerini görüp de âşık olduğu dünyalar güzeli prenses Süreyya... 1951 yılındaki şatafatlı düğünü her genç kız gibi kendisi de çok iyi hatırlıyordu. Güzelliği ve Avrupa'da tasarlanan gelinliği ile dillerden düşmeyen Süreyya, hanedana çocuk verememişti. Avrupa'nın en ünlü doktorları seferber edilmişti ama beklenen çocuk bir türlü gelmemişti. Hanedan, Şah ve Süreyya'nın ayrılmasını isteyince Şah tereddüt etmeden Süreyya'yı bir kalemde silmişti. Hâlbuki onların aşkı bin bir gece masallarını aratmayacak kadar ihtişamlıydı. Hanedanın geleceği Şah için önemli olabilirdi, bu bir nebze olsun anlaşılabilirdi. Lakin bin yıl önce yıkılmış bir hakanlığın hanedanına erkek çocuk bırakamamanın nasıl bu kadar abartılabildiğini düşündü. Süreyya, yüklü bir nafaka ve mücevherleriyle birlikte Avrupa'ya sürgüne gönderildiğine göre aynı akıbet kendisini de bekliyor olabilir miydi? Bir çocuk büyük aşkların köküne kibrit suyu dökabiliyorsa bu nasıl aşkı? Aşkın kanunu böylesine zalimce mi yazılmıştı?

Gökçe çorbasından bir kaşık bile içmedi. Kaşığı bırakıp başını önüne eğdi. Peçetesine damlayan gözyaşları masadakiler

tarafından net bir şekilde fark edildi. Herkesin gözü ondaydı, söylenenlere tepkisinin ne olacağı merakla bekleniyordu. Kayınpederi ve kayınvalidesinin kurşun kadar ağır sözlerinden sonra havadan sudan konuşmak mümkün değildi. Gökçe izin isteyip masadan kalktı, Barlas da peşinden gitti. Gökçe odasına geçerken zevkine göre döşediği mabeyne göz ucuyla baktı. Kendisine beş yıl ev sahipliği yapan bu salon, eşyalar ve ev, kendisi için yabancı bir mekân olacaktı yakında. Gelin olarak geldiği bu görkemli malikâneye ilk zamanlar alışmamış, uzun süre eşyalara bir yabancı gibi dokunmuştu. Şimdiyse bu his tekrar geri gelecekti. Hizmetçiler bundan böyle sadece kendisi için bel kırıp “hanımım” demeyecekti. Daha da önemlisi sadece kendisine ait olan ve efsanevi masalları kıskandıracak bir aşk yaşadığı kocası Barlas, artık başkasında huzur arayacaktı. Bundan böyle Barlas’a her baktığında gözlerine değen başka gözlerin yansımaları görecekti. Peki akşamları eve geldiğinde onu kendisi mi yoksa kuması mı karşılayacaktı? Hangisine “ömrüm” diyecekti? Bu ifadeyi başkasına hitaben söylediğini bile bile aynı duyguyla bir daha kendisine söyleyebilecek miydi? Söylese bile Gökçe aynı duyguyla o sözden alması gereken aşk dolu mesajı alabilecek miydi? Bu güzel söz bundan böyle anlamsız, içi boş bir sestən ibaret mi kalacaktı?

Çok eşlilik ve kıskançlık konularını tartıştıkları bir gün, Barlas’a söylediği çarpıcı sözleri hatırladı. Ona demişti ki:

“Bir erkeğin tek kadını olmak o kadını dokunulmaz kılar. Bir kadınla bir erkek arasındaki sevdanın en el değmemişi Âdem ve Havva’ya nasip oldu. Umarım onlara nasip olan sevdayı biz de ömür boyu yaşarız. Eşini kıskanmayan tek kadın Havva anamız olmuştur. Son nefesime dek başka kadınları kıskanmama sebep olacak tavırları bana yaşatmayacağını biliyorum. Sen benim için bu yüzden özelsin.”

Yanılmıştı ...